

Svar på interpellation 57 av Teres Lindberg (s) om synen på segregation och valfrihet

På vilket sätt är bostadsrättsomvandlingen förenlig med arbetet att skapa en större social integration och vända utvecklingen till en mindre segregerad stad?

Det finns ingen enkel lösning på minskat utanförskap. Områden kan lyftas genom ändrad stadsplanering, trygghetssatsningar, belysning och att stadsdelar med total dominans av kommunala hyresrätter bland annat genom friköp får mer blandade upplåtelseformer. Detta måste också kombineras med arbete för att minska utanförskap genom skapa förutsättningar för att fler får jobb. För låt oss fastslå att ett segregerat bostadsområde främst blir ett bekymmer när det präglas av socialt och ekonomiskt utanförskap.

Stockholms miljonprogramsområden med de kommunala hyresrätternas totala dominans är tydliga exempel på varför blandade upplåtelseformer är eftersträfvansvärt, just för att individers valfrihet ökar när de kan välja bostad. Många är de som efter att ha fått jobb eller förbättrad ekonomi lämnar sin stadsdel för att köpa ett boende någon annanstans. Det gör att dessa områden urlakas socioekonomiskt och att allt färre människor vill flytta dit.

Samtidigt innebär förstås också friköp att fler hushåll får en tillgång i sitt boende. För vissa kan denna utgöra språngbräda till vidare flytt till andra områden, kanske till en villa eller ett radhus.

Segregerat boende i kombination med socialt och ekonomiskt utanförskap är inte bra. När det gäller det specifika exemplet i Mälarhöjden som interpellanten tar upp är det mot denna bakgrund mer viktigt med blandade boendeformer när det handlar om att komplettera kommunala hyresrätter med andra boendeformer än att kommunala hyresrätter i ett enskilt område försvinner. Blandade upplåtelseformer får heller inte utgöra ensam grund för att neka vissa bostadsrättsföreningar att friköpa bara för att andra föreningar i samma område hunnit före.

Anser borgarrådet att valfrihet i boendet enbart ska vara ett privilegium för de rika? På vilket sätt ska alldeles vanliga stockholmare med alldeles vanliga inkomster kunna välja bostadsområde i Stockholm?

Åtta av tio svenskar tjänar under 26 400 kronor i månaden. Den stora majoriteten av Stockholmare är just alldeles vanliga med vanliga inkomster. Det innebär också att utbudet av bostäder ska spegla detta. Politiken kan aldrig garantera att alla alltid bor i sitt drömboende. Vad politiken kan göra är att skapa förutsättningar för att det kan skapas ett brett utbud av olika typer av boenden i olika prislägen och att det kan finnas bostäder med olika upplåtelseformer, av olika standard och servicenivå, i olika geografiska lägen. Fastighetsägare ska kunna erbjuda bostäder utifrån den efterfrågan och betalningsvilja som finns. Från politiskt håll kan vi också arbeta för att hela Stockholm ska vara attraktivt för alla. Alla kan inte bo till exempel i innerstaden eller sjönära i närförort. Det ska också vara attraktivt att bo i andra delar av Stockholm. Trenden går i den riktningen, vi ser redan idag att fler i bostadsförmedlingens kö i första hand vill bo i närförort än i innerstaden. Ett annat exempel

på hur politiken kan staka ut en riktning för ett mer attraktivt Stockholm är stadens långsiktiga investering i stadsdelarna kring till exempel Järvafältet.

Interpellantens fråga ger också anledning att ta upp frågan om stadens informationsinsatser om friköp. Interpellanten och andra på vänsterkanten ställer sig kritiska till att staten aktivt ger förutsättning för just stockholmare, som i dagsläget inte har så mycket kunskap om t e x skillnaden mellan hyresrätt och bostadsrätt, att få tillräcklig information för att just möjliggöra ett aktivt val. Jag kan inte dra några andra slutsatser än att det är just socialdemokraterna som genom att förneka människor information och kunskap förespråkar att bara vissa stockholmare ska kunna välja boendeform. Det är något som jag tycker är direkt stötande.

2007-10-30

Kristina Alvendal (m)
Bostads- och integrationsborgarråd